

Krantje Boord

Kritisch en Onafhankelijk

voor en door studenten van de UU, HU en HKU

Nr. 15 | februari 2013 | offline

Gratis
krant
Neem mee

Dakloos Dankzij SSH

*"Teken het nieuwe
huurcontract van
SSH niet!"*

3

Alleen op werkdruk wordt niet bezuinigd

*Over werkdruk op
Universiteit Utrecht*

4

I HATE IT HERE

*Overpeinzingen van een
high school dropout*

DUO Junkies

*Nieuwe column: I hate
it here - overpeinzingen
van een high school
dropout*

7

Berichtje van de Redactie

Hier is die dan: de eerste Krantje Boord van 2013! De regering blijft, net als voorgaande jaren, gestaag door bezuinigen op ons onderwijsstelsel. Ondanks de regelmatige jubelberichten dat we eindelijk 'uit de crisis' aan het krabbelen zijn, merken studenten aan alle kanten dat instanties op wie ze denken te kunnen rekenen maatregelen blijven nemen om studeren toch weer wat ingewikkelder te maken.

Lees het artikel over hoe wooninstatie de SSH zonder scrupules onder misleidende voorwendselen pogingen waagt om studenten 'vrijwillig' het risico van dakloosheid te laten nemen. De studentenpopulatie groeit en dat merkt de universiteit ook. Ook zij lijdt onder geldgebrek en bezuinigingen. Lees hoe onder andere de afschaffing van de studiefinanciering en het steeds kleiner wordende budget voor ondersteunend personeel op de universiteit zorgen voor een aanslag op de kwaliteit van het onderwijs en een enorm hoge werkdruk. Het onderwijssysteem brokkelt voor onze ogen af. De overpeinzingen van een high school drop out verklaren waarom studenten apathisch toekijken, compleet afhankelijk gemaakt van hun maandelijkse DUO-fix.

Maar wat moeten we anders? 'Anarchist Pedagogies: collective actions, theories and critical reflections on education' biedt mogelijkheden om het onderwijssysteem anders te organiseren. In deze editie vind je een mooie recensie van het boek. Tot slot zetten we boekhandel de Rooie Rat in het zonnetje, omdat dat de juiste plek is om te lezen en te leren over hoe we het anders kunnen doen.

Geniet nog even van die laatste OV-fix en veel leesplezier!

Sign up Now!

Would you like to have more background knowledge about the changing world around you and try and understand it better? Are the mainstream media and your studies no great help? Then this reading group is for you!

For the past three decades our education system has been reformed along neoliberal lines. In this radical economic vision, education was no longer seen as a social good in itself, but as an individual investment. Education became something to buy and sell, a commodity to be traded. The current budget cuts are accelerating this development. Where did this development come from, how was it implemented, and how have students, teachers and staff resisted? What are possible alternatives to this model of education? The answers to

these questions are not merely academic in nature, they are an important part of creating our own resistance and alternatives.

We collectively decide which subtopics to cover, by splitting up into groups which will each organise one of the sessions. The reading groups will be in English, and consist of six sessions, held once every two weeks on Wednesday evenings in the book store de Rooie Rat, Oudegracht 65, Utrecht from February 6th to April 24th 2013.

This reading group is self-organised and absolutely free. Anybody is free to join.

Sign up at kritischestudenten.nl/reading-groups

Dakloos Dankzij SSH

“Teken het nieuwe huurcontract van SSH niet!”

Sander van Lanen

Kantoor van SSH Utrecht op de Uithof

Toen de SSH vorige maand Utrechtse studenten via misleidende informatie verzocht hun huurrechten vrijwillig op te zeggen, kwam “Dakloos Dankzij SSH” in actie en legde het gelijknamige pamflet bij studenten in de bus.

De SSH voorziet een groot aantal studenten van huisvesting. Het gros daarvan heeft geen ‘campusclausule’ in hun contract, wat wil zeggen dat ze voor onbepaalde tijd in hun studentenhuis mogen blijven wonen, ook na hun studie. In de praktijk verlaten de meeste afgestudeerden hun studentenhuis snel, hoewel de krapte en hoge prijzen op de huizenmarkt dit vandaag de dag natuurlijk niet makkelijk maken.

Nieuwe SSH-bewoners krijgen al enige tijd alleen campuscontracten, wat inhoudt dat ze na hun afstuderen maximaal een jaar in hun studentenkamer mogen blijven wonen, maar de oudere contracten hebben dus nog geen campusclausule. Nu wil de SSH dat ook deze studenten met contracten zonder campusclausule een nieuw campuscontract tekenen met campusclausule.

Aan de Cambridgelaan hebben ze dit al ingevoerd onder protest van studenten die weigerden het nieuwe contract vrijwil-

lig te tekenen. Een rechtszaak namens de studenten werd vervolgens grotendeels verloren. Er werd wel een compromis gesloten met huurderskoepel BoKS, maar veel bewoners waren het hier niet mee eens. Dit compromis stelde de verplichte inbreng van campuscontracten slechts met twee jaar uit.

De SSH antwoordde de vraag van mijzelf “wat als ik niet teken?” (ik woon in Tuindorp) via mail met “zolang jij niet akkoord gaat, mogen wij niet zomaar iets wijzigen. SSH zal dan echter wel een

“De SSH probeert via misleidende informatie studenten vrijwillig de campusclausule te laten ondertekenen”

rechter vragen om dat contract te laten ontbinden. Hierover heeft SSH eerder al twee rechtszaken gevoerd en gewonnen”.

Ze voelden de bui waarschijnlijk al hangen en dus probeert de SSH via misleidende informatie studenten vrijwillig de campusclausule te laten aanvaarden om juridische conflicten, zoals aan de Cambridgelaan, te voorkomen. Stap 1: ze stuurden studenten aan de grote studen-

tenhuis complexen aan de Ina Boudier Bakkerlaan en Tuindorp een mail met het verzoek aan niet-studenten het zogenaamde ‘Nee-formulier’ te ondertekenen om aan te geven dat ze niet meer studeren en het verzoek aan studenten het nieuwe contract te ondertekenen, suggererend dat dit verplicht zou zijn.

“Dakloos Dankzij SSH” (www.dakloosdankzijssh.nl) kwam in actie en riep via een pamflet studenten op dit Nee-formulier niet te ondertekenen en niet mee te werken aan de huisuitzettingsplannen van de SSH. Want, zo zegt Dakloos Dankzij SSH, gezien de huizenmarkt op dit moment – hoge prijzen, lange wachtlijsten – leidt dit beleid bij veel studenten tot dakloosheid.

Het draait de SSH volgens het pamflet ook om inkomsten. Het veranderen van veel studentenhuisen naar meer lucratieve ‘short-stay’ woningen, waar meer aan te verdienen zou zijn, lijkt “een nieuwe goudmijn voor de SSH en al de andere woningcoöperaties”.

Ook ik ontving van het woonbestuur van het Tuindorp West Complex een informerende mail met de boodschap dat “wij als woonbestuur vinden [dat de voorgelegde keuzes van SSH] niet een compleet beeld geven van de situatie. Wij vinden het dan ook van belang om aan te geven dat je het recht hebt om nergens voor te tekenen.”

Oftewel: teken voorlopig niks en werk niet mee aan je eigen huisuitzetting en mogelijke dakloosheid.

Alleen op werkdruk wordt niet bezuinigd

Over werkdruk op Universiteit Utrecht

Op een recente bijeenkomst over werkdruk op de universiteit betwijfelde niemand dat de werkdruk voor docenten en ook voor studenten het afgelopen decennium enorm is gestegen. Er moet steeds meer, maar er zijn relatief steeds minder middelen. De oplossingen om het geldgebrek op te vangen leiden echter tot andere problemen die net zo groot zijn. Toch lijkt het er niet op dat de universitaire gemeenschap klaar is om haar pijlen op de politiek te richten.

Dat de werkdruk voor docenten de afgelopen tien jaar is toegenomen is niet alleen een kwestie van perceptie, maar de realiteit. Rector van der Zwaan wees op de verdubbeling van het aantal studenten en de stijging van het aantal publicaties. De nationale studentenpopulatie is in tien jaar tijd met 80.000 gestegen naar 245.000 en het aantal publicaties van de Universiteit Utrecht in vijf jaar van 7050 naar 7800. De omvang van het personeel is echter min of meer gelijk gebleven. "Er moet relatief meer met relatief minder", aldus van der Zwaan, "de politiek trekt een streep".

Het ziet er niet naar uit dat hier de komende jaren verandering in komt: de werkdruk zal door de bezuinigingen alleen maar toenemen. Joop Schippers, hoogleraar arbeidseconomie, wees erop dat dit ook geldt voor studenten. Vanwege de afschaffing van de studiefinanciering is het waarschijnlijk dat meer studenten vaker een bijbaan zullen moeten nemen om de huur te kunnen betalen. In deze tijd van 'voor jou tien anderen' komt daar nog bij dat je bijna geen baan kunt vinden die bij je opleiding past als je geen dingen hebt

gedaan die je cv opleuken.

De oplossingen die worden bedacht om de bezuinigingen op te vangen maken niet alleen de werkdruk hoger, maar gaan ook ten koste van de kwaliteit van het onderwijs en onderzoek. Neem het snijden in de overhead kosten op het gebied van ondersteunend personeel: In Utrecht is het percentage begeleidend personeel gezakt van 61,7% in 2000 naar 42,6% in 2011. Op het eerste gezicht een goede ontwikkeling. We willen natuurlijk graag een universiteit die vooral geld uitgeeft aan onderwijs en onderzoek. Een vrouw in de zaal merkte echter op dat zij in de afgelopen vijf maanden veertig uur had besteed aan administratieve klusjes die

Wat op persoonlijk niveau waar is, wordt op institutioneel niveau ontkend.

vroeger door student-assistenten werden gedaan, "de potjes hiervoor zijn grotendeels wegbezuinigd en nu sta ik met mijn dure salaris kopietjes te maken en cijfers in te voeren". Tijd die zij liever had besteed aan haar onderzoek en onderwijs.

Het fundament van de toenemende werkdruk is het financieringsmodel van het hoger onderwijs waarin, zoals van der Zwaan zelf zei, "perverse prikkels" zitten: hoe meer studenten en publicaties, hoe meer

geld. De nadruk ligt op de kwantiteit en dit gaat ten koste van de kwaliteit. De analyse klopt, maar de reactie van het bestuur op dit probleem is het tegenovergestelde van wat je zou verwachten. Dit blijkt uit de prestatieafspraken die afgelopen lente werden gemaakt met het ministerie van onderwijs. Hierin staat dat de Universiteit Utrecht meer studenten wil laten slagen, een hoger percentage honours-studenten wil, meer contacturen en beter onderzoek.

De universiteit wil en/en, omdat ze is verleid door de pot met goud die toenmalig secretaris van onderwijs Zijlstra heeft beloofd: hoe hoger de aspiraties van de universiteiten, hoe hoger de beloning die ze krijgen als ze het halen. Sterker nog, universiteiten kregen zelfs extra geld voor het enkel benoemen(!) van hun ambities. Opvallend genoeg werd op deze bijeenkomst ook de intrinsieke motivatie geprezen van het academische personeel. Er werd gezegd dat keer op keer uit onderzoek was gebleken dat de motivatie om te presteren niet toeneemt door extra beloning. Wat echter op persoonlijk niveau waar is, wordt op institutioneel niveau ontkend.

Dezelfde schizofrenie was terug te zien toen de prestatieafspraken werden gemaakt en iemand vroeg of er rekening was gehouden met de werkdruk. Het antwoord van de rector was simpelweg 'nee'. Het lijkt me geen revolutionair besef dat je niet meer kunt doen met minder; dat er altijd iemand moet zijn die de klappen opvangt en dat je hier rekening mee moet houden.

Aan het einde van de bijeenkomst hield de rector nog een, ongetwijfeld oprecht, pleidooi voor 'slow science' en het belang van 'community' op de werkvloer. Hij uitte zijn teleurstelling over het feit dat niemand iets had gedaan met die initiatieven. Tja, iets met tijdgebrek waarschijnlijk. Hoe leuk zo'n verhaal ook klinkt, het staat haaks op wat er wordt gedaan en gepland. De weg die is ingeslagen zal de werkdruk alleen maar verhogen, net als de spanningen op de werkvloer. Het Haagse spelletje meespelen van 'meer met minder' gaat gewoon niet werken en het wordt hoog tijd dat dit wordt erkend.

door Jilles Mast

Zoveel hoger opgeleiden heeft de kenniseconomie niet nodig

Alexander Beunder

Na je studie aan het werk in McDonald's

Onderzoek toont dat veel banengroei zit in werk waar geen hogere opleiding voor nodig is. Over de professionalisering van werk, polarisatie op de arbeidsmarkt en diplomainflatie in de Westerse kenniseconomieën.

In de VS is het voor afgestudeerde hoogopgeleiden al lang duidelijk dat de huidige arbeidsmarkt hen niet de rooskleurige toekomst biedt die ze verwachtten toen ze optimistisch gigantische studieleningen afsloten. Een rapport van Northeastern University toont dat 53,6 procent van de Amerikaanse afgestudeerden met een bachelortitel onder 25 jaar geen werk heeft of wanhopig op zoek is naar een full-time baan.

De afgestudeerden die wel een baan vinden werken steeds vaker onder hun opleidingsniveau. Volgens een publicatie van het Political Economy Research Institute (PERI) - "The Working Poor: A Booming Demographic" (Jeanette-Wicks Lim, 2012) - bestaat de meeste banengroei in de VS uit banen waar geen hogere opleiding voor nodig is. Voor tweederde van de banen waar werknemers nu en het komende decennium van leven is geen hogere opleiding nodig. Een diploma biedt geen garantie op een bijpassende functie.

Afgestudeerden met een diploma op zak, maar ook een gigantische studieschuld en een slechtbetalende baan, hebben het natuurlijk niet makkelijk. Lim ziet dat steeds meer hoger opgeleiden tot de working poor behoren; werkende mensen die onder de armoedegrens leven (video-interview door The Real News online).

Overigens: in Nederland werkte volgens het CBS in de periode 2007-2009 ruim een derde van de hoogopgeleide werkzame beroepsbevolking onder zijn of haar opleidingsniveau.

Welke kenniseconomie?

In fabrieken is het productieproces steeds meer geautomatiseerd en eenvoudig lopendbandwerk geworden waardoor werknemers minder technische kennis hoeven te hebben. Kassières moesten vroeger alles uit hun hoofd uitrekenen, maar hebben nu computers als assistenten. Econoom Ha-Joon Chang legt zo met een paar voorbeelden in het boek *23 things they don't tell you about capitalism* (2012) uit dat de rijkere landen door technologische vooruitgang mogelijk vooral meer lager-opgeleiden nodig hebben. Volgens Chang is dat de reden dat er geen enkel empirisch onderzoek een relatie heeft kunnen aantonen tussen het aantal hoger opgeleiden in een land en economische groei.

Daarnaast is er een invloedrijke Marxistische school die betoogt dat bedrijven bewust hun werknemers 'de-professionaliseren' door juist de technologieën uit te kiezen die te besturen zijn door laagopgeleide werknemers - zelfs wanneer deze niet het meest economisch efficiënt zijn. Zo worden werknemers makkelijker vervangbaar, beter controleerbaar en kunnen loonkosten gedrukt worden, aldus Chang, want de onderhandelingspositie van een makkelijk vervangbare werknemer is klein.

Polarisatie arbeidsmarkt

Niet dat de vraag naar hoger opgeleiden daalt. In Europa bijvoorbeeld stijgt de vraag naar hoger opgeleiden wel degelijk, blijkt uit een paper van econoom Enrique Fernández-Macías ("Job Polarization in Europe?", 2012). Echter, in veel Europese landen is er een soort polarisatie op de arbeidsmarkt ontstaan: tegenover de stijgende vraag naar hoger-opgeleiden (en gemiddeld hoger-betaalden) staat een net zo'n sterk stijgende vraag naar lager-opgeleiden (en lager-betaalden). Ondertussen zou technologische vooruitgang vooral de 'mid-level' banen hebben geëlimineerd; banen waar met een gemiddeld opleidingsniveau voor een gemiddeld loon wordt gewerkt.

Macías toont echter ook dat tussen 1995-2007 in veel landen - inclusief

in Nederland - de vraag naar hoger opgeleiden meer is toegenomen dan de vraag naar lager opgeleiden, vooral in wat Macías de upgrading landen noemt. Heeft de kenniseconomie daar dus toch meer hoger opgeleiden nodig (hoewel niet zoveel als er momenteel afstuderen)? Of speelt diploma-inflatie ook een rol?

Diploma-inflatie

Volgens een rapport van EU-onderzoeksinstituut Cedefop nemen op alle beroepsniveaus de eisen aan werknemers toe. Om een 'ongeschoolde' baan te krijgen moeten sollicitanten straks al gauw een middelbare opleiding hebben zegt ook Jules Theeuwes, wetenschappelijk directeur van SEO Economisch Onderzoek.

Diploma-inflatie, zoals Chang het uitlegt, is een mogelijke verklaring voor de toenemende eisen aan werknemers vanuit werkgevers. Wanneer het aantal gediplomeerden stijgt ontstaat er een soort 'rat-race' waarin iedereen zich gedwongen ziet om ook een diploma te behalen in de competitie om banen, aldus Chang. Om nog boven het maaiveld uit te steken volgen studenten steeds meer extra studies, maar als iedereen deze strategie volgt worden diploma's steeds minder waard. Diploma-inflatie dus.

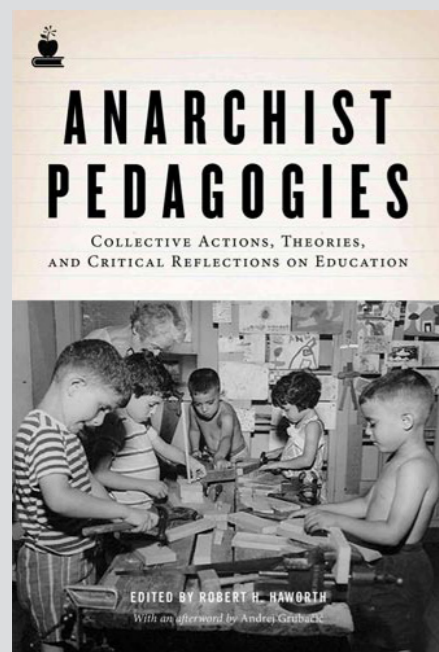
De toenemende vraag naar hoger opgeleiden die Macías toont betekent dus niet persé dat de moderne 'kenniseconomie' nou echt zoveel slimmere mensen nodig heeft, maar is mogelijk een gevolg van een toenemend aanbod van hoger opgeleiden die zichzelf 'overkwalificeren' in een rat-race competitie om de beste banen.

Twee heersende ideeën zouden ter discussie gesteld kunnen worden: (1) het idee dat iedereen via een hogere opleiding hogerop kan komen qua werkkwaliteit en loon en (2) gezien de kenniseconomie zoveel hoger opgeleiden niet nodig heeft, het idee dat hoger onderwijs zou moeten worden afgestemd op de wensen van de economie, in plaats van de wensen van studenten zelf.

Anarchist Pedagogies

Recensie van *Anarchist Pedagogies: collective actions, theories, and critical reflections on education* – red. Robert H. Haworth

door Jeremy

“Were all instructors to realize that the quality of mental process, not the production of correct answers, is the measure of educative growth something hardly less than a revolution in teaching would be worked.”

- John Dewey

Anarchist Pedagogies bestaat uit zeventien artikelen die licht werpen op allerlei inspirerende hedendaagse anarchistische pedagogische experimenten, op de historische bijdragen van het anarchisme aan onderwijs en op de invloed van andere filosofische en theoretische kaders op het anarchistische denken. Het zet je aan tot kritisch denken over ons huidige onderwijs en hoe het anders zou moeten en kunnen?

Anarchistische pedagogiek – say what?

In het eerste hoofdstuk *Anarchism, the State and the Role of Education* wordt de relatie tussen anarchisme en pedagogiek meteen duidelijk uitgelegd

door de anarchistische pedagogiek te contrasteren met ons huidige onderwijs en andere alternatieve (linkse) onderwijsstromingen.

De auteurs van het boek gaan er als anarchisten vanuit dat de huidige gang van zaken – zacht gezegd – niet acceptabel is. Willen we de grote problemen van onze tijd – oorlog, de ecologische crisis, armoede, seksisme, racisme, om er maar een paar te noemen – oplossen, dan moeten we onze maatschappij radicaal omgooien. Hoe dat dan precies zou moeten gebeuren is een verhaal apart. Maar de fundamentele kritiek op ons onderwijssysteem is dat het bedoeld is om de status quo, inclusief bovenstaande problemen, in stand te houden.

Verschiedende artikelen benadrukken verder dat we in het huidige onderwijssysteem hoofdzakelijk worden voorbereid op de arbeidsmarkt. Dit gebeurt niet alleen door de keuze van het curriculum, maar ook door een ‘verborgen curriculum’, dat waarden als individualisme, competitiviteit, respect voor gezag en conformisme bijbrengt. Scholieren en studenten worden in dit systeem gezien als passieve ontvangers van kennis. Ze worden niet begeleid bij kritisch leren nadenken over en het evalueren van bestaande ideeën en praktijken.

Alternatieve onderwijsprojecten

Natuurlijk zijn er uitzonderingen, zowel binnen het reguliere onderwijs als daarbuiten. Een van die uitzonderingen is het alternatieve onderwijsproject Summerhill. Op deze Britse school worden – vergelijkbaar met een deel van het anarchistische model – waarden als gelijkheid, vrijheid en individuele autonomie centraal gezet. Kinderen zijn hier vrij om te doen en leren wat ze willen. Ze mogen zelfs hun eigen leraren ontslaan! Toch schiet dit mooie project tekort. Dit wordt duidelijk wanneer het wordt vergeleken met Paideia, een anarchistische school in Spanje: “Unlike ‘free schools’ such as Summerhill, Paideia does not see the process of growing up as something passive. It is not a relaxed laissez-faire attitude where children can simply do whatever they want while the education remains impas-

sive and value free. [...] Central to the life and learning of the school are seven values derived from anarchist philosophy: equality, justice, solidarity, freedom, nonviolence, culture and most importantly happiness. [...] How these values are learnt is as important as what they represent”. Vrij onderwijs is dus niet genoeg. In de woorden van Noam Chomsky, die regelmatig wordt geciteerd: “Freedom brings opportunity, and opportunity confers responsibility.” Onderwijs moet dus midden in de maatschappij staan en we moeten scholieren en studenten de middelen toereiken om de wereld niet alleen te begrijpen maar ook om haar ten goede te veranderen.

Onderwijs buiten de school

In het boek wordt al snel duidelijk dat onderwijs en pedagogiek niet alleen te vinden zijn in hun ‘formele’ vorm – tussen de muren van scholen of universiteiten. In het hoofdstuk *Learning to Win: Anarchist Infrastructures of Resistance* wordt verteld over een poging om de gemeenschap in een arbeidersbuurt in Windsor, Canada te organiseren met behulp van een populair onderwijsproject in een sociaal-cultureel centrum. Een ander artikel omschrijft hoe “street-medics” (Eerste Hulp Bij Acties) via workshops en teach-ins onder meer hun kennis delen over hoe om te gaan met fysieke en emotionele repressie bij demonstraties.

Is dit boek wat voor jou?

Door de diversiteit van de contribuërende auteurs bevat het boek voor elke lezer interessante artikelen en ideeën. De belangrijkste contributie van het boek vind ik echter dat het dé centrale thema’s en eeuwige debatten uitdiept en aanscherpt. Het behandelt vragen als: moeten we juist binnen of buiten het (onderwijs) systeem opereren om fundamentele veranderingen teweeg te brengen? Is elke vorm van (formeel) onderwijs inherent onderdrukkend? Of wat is het belang van onderwijs in sociale bewegingen? Ik raad het boek dan ook van harte aan, aan elke kritische student, pedagoog, of onderwijzer – anarchist of niet.

DUO Junkies

Als sociaal-werker wil je nog wel eens gelijkenissen bespeuren tussen je cliënten en individuen om je heen. Na enkele jaren in dit helse werkveld krijg je er een zesde zintuig bij ingeramd, waarmee je al in de verste verte een persoonlijkheidsstoornis kan ruiken, benoemen en in mijn vrije tijd vooral uit de weg kan gaan. Meestal beperkt dit zich tot enkele individuen per dag, maar na eenmaal door de universiteitspoorten te zijn gelopen gaat dit intuïtieve gevoel in overdrive. De gemiddelde student vertoont dezelfde kenmerken als de verslaafden die in de Voorstraat bedelen voor hun volgende fix. Complete verwaarlozing van zijn of haar omgeving om zich volledig te richten op het vervullen van het dagelijkse genot.

Ik ben omringd door de befaamde DUO junk. Hij klaagt dat hij nooit genoeg heeft, maar zolang hij maandelijks zijn stufi weer door de aderen kan laten stromen, kan de wereld weer op nul. De eeuwige klaagzang van de junkie over de langstudeerboete en de eventuele afschaffing van de basisbeurs komt mij dan ook de keel uit. Bevoorrechte, werkloze vwo kinderen die zich hebben onttrokken aan de maatschappij om zich alleen maar te richten op een lang en comfortabel leven binnen de universiteitsmuren, zie ik graag cold turkey afkicken. Ik zie het nu al voor me. Honderden studenten die zich kotsend en stuiptrekkend realiseren dat ze zonder het zachte masturberende effect van de maandelijks DUO fix zitten opgescheept met een veel te dure, commerciële en achterlijke vorm van onderwijs.

“The junk merchant doesn’t sell his product to the consumer, he sells the consumer to his product. He does not improve and simplify his merchandise. He degrades and simplifies the client”

- William S. Burroughs.

Dit is een realiteit waar de werkende student al tijdens het eerste werkcollege achter kwam. Niemand betaalt lachend zijn eigen geld voor snel in elkaar geflanste Powerpoints van andere studenten, die duidelijk in alle haast zijn overgeschreven uit Wikipedia om toch maar die 20% van het eindcijfer te scoren. Wanneer mensen beseffen dat zij de vorige avond hebben lopen overwerken om deze zielige vertoning te bekostigen, dan zal dit meer invloed hebben dan welk pamflet en demonstratie dan ook. Het Nederlandse onderwijssysteem zal op zijn voegen schudden als honderden afkikkende studenten van het onderwijs opeisen wat zij verdienen.

Ik sta klaar met Chomsky in de ene hand en een emmer voor de onvermijdelijke afkick-fluids in de andere. Want laten we wel eerlijk zijn, ik blijf toch een sociaal werker.

Agenda

Elke dinsdag met KSU borrelen of vergaderen, zie voor data: kritischestudenten.nl

Open KSU Borrel. 21.00 in Cafe de Bastaard, Jansveld 17

Open KSU Vergadering. 19.30 in Boekhandel de Rooie Rat, Oudegracht 65

6 feb. / 20 feb. / 6 mrt. / 20 mrt.
Reading Group: *Education in the neoliberal age - history, resistance and alternatives*
19.30, Rooie Rat, Oudegracht 65

7 februari
Real World Economics: *The Financialized University in an Age of Crisis*. 20.00, Crea, Nieuwe Achtergracht 170, Adam

13 februari
Basta! Docu: *on Nature & Ecology* 19.30, Kargadoor, Oudegracht 36

27 februari
Basta! Debat: *Geen mens illegaal? Vluchtelingenproblematiek in Nederland*
19.30, Kargadoor, Oudegracht 36

2 maart
Internationale Alternatieve Boekenbeurs. 10.00-19.00, Gent, België. aboekenbeurs.be

Al 40 jaar een prettig links gevaar

Boekhandel de Rooie Rat is de oudste en grootste linkse politieke boekhandel van Nederland. De oorsprong van de Rooie Rat ligt in de De Raadskelder onder het Utrechtse Stadhuis. Hier was het politieke jongeren centrum gevestigd. In 1972 werd het vrijwilligerscollectief officieel opgestart. De doelstelling was om vooral de linkse scene in Utrecht te voorzien van linkse politieke lectuur. In 1974 werd de Rooie Rat een zelfstandige stichting en werd een betaalde kracht aangesteld. In februari 1980 verhuisde de Rooie Rat naar de huidige locatie: Oudegracht 65.

Het assortiment is door de tijd heen veranderd zonder zich aan de tijdgeest te conformeren: nieuwe zwaartepunten zijn er bijgekomen en de afdeling filosofie met als specialisatie politieke filosofie. Klassieke onderwerpen van de linkse boekhandel zoals Marxisme, politieke theorie, politieke economie en landenstudies worden door de systematische import van Engels en Duitstalige literatuur uitgebouwd en winnen daardoor aan kwaliteit. De opkomst van de anders-globaliseringbeweging vanaf het einde van de jaren negentig van de vorige eeuw en de huidige economische crisis geeft nieuwe inhoudelijke en politieke impulsen. Een nieuwe generatie van politieke activisten en politiek geïnteresseerden vindt haar weg naar de Rooie Rat.

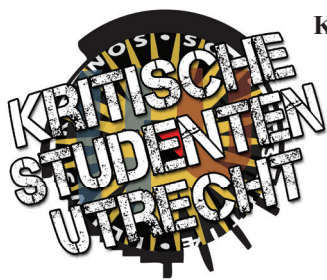
In de lente van 1999 is de Rooie Rat grondig verbouwd en gemoderniseerd. Een aparte afdeling antiquariaat werd aan de boekhandel toegevoegd. Vanaf 2000 tot op heden vinden er bovendien regelmatig lezingen en leesgroepen plaats in de Rooie Rat. Doelstelling van de lezingen is het leveren van een bijdrage aan het links-politieke debat in Utrecht en elders. Zo waren er onder andere lezingen over de boeken 'Empire' van Negri en Hardt en 'De esthetica van het Verzet' van Weiss, Adorno, de wereld na de 11e september, de geschiedenis van 1 mei en de vakbeweging, en de leesgroepen en discussies georganiseerd door Kritische Studenten Utrecht (KSU).

Boekhandel de Rooie Rat aan de Oudegracht

Voor studenten die meer willen dan wat enkel wordt aangeboden door de studie en de media, en zich meer willen verdiepen in sociale en politieke kwesties, theorieën en oplossingen is de Rooie Rat een ideale boekhandel. Met het grootste assortiment aan politieke en filosofische boeken in heel Nederland, is de Rooie Rat dé plek om meer kennis te werven over hoe de wereld om ons heen in elkaar zit en hoe men de problemen aan kan pakken. Verder is het natuurlijk ook belangrijk dat de Rooie Rat, collectief en democratisch gerund, kan blijven voortbestaan om een boekhandel te zijn die zich niet aan de commercie conformeert en kwaliteit en inhoud op de eerste plaats zet.

Sinds de verbouwing doorleeft de Rooie Rat een tweede lente. Veel nieuwe klanten en ook jongeren voelen zich aangesproken door het aanbod van kritische, tegendraadse en kwalitatief goede boeken. De winkel wordt gerund door een collectief van vrijwilligers zonder winstoogmerk. De Rooie Rat is meer dan alleen een boekhandel, het is een ontmoetingsplaats en een centrum geworden voor links activisme.

Kritische Studenten Utrecht (KSU)

Kritische Studenten Utrecht is een open collectief van studenten dat zich met woord en daad inzet voor een maatschappij gebaseerd op vrijheid, solidariteit en samenwerking. In tegenstelling tot de huidige klassenmaatschappij streven we naar een samenleving waar sociale en economische gelijkheid heerst, zonder uitbuiting, en waar behoefte in plaats van winst centraal staat. Binnen dit kader doelen we op democratisch georganiseerd onderwijs

dat voor iedereen toegankelijk is. Vanuit die visie verdiepen we ons in politieke en maatschappelijke kwesties, organiseren verzet en dragen alternatieven aan. Hiermee stimuleren we de sociale en politieke betrokkenheid van medestudenten om vanuit hun eigen omgeving veranderingen teweeg te brengen.

Wil je meer weten, met ons in contact komen of een open vergadering bijwonen?

Kijk dan op: www.kritischestudenten.nl of stuur een mailtje naar: kritischestudentenutrecht@gmail.com

Krantje Boord wil je geld

Krantje Boord is gratis voor de lezer, maar helaas niet voor ons! Steun Krantje Boord en doneer aan Stichting Vrienden van KSU 25.46.48.614 onder vermelding van 'Krantje Boord'

Krantje Boord?

NL: Krantje Boord is een tweemaandelijks krant gemaakt voor en door studenten die zich zorgen maken over de huidige maatschappij. In deze krant wordt er met een kritische blik gekeken naar onze samenleving met als doel mensen te informeren, maar vooral ook dialoog en actie te stimuleren.

EN: Krantje Boord is a bi-monthly newspaper made by and for students that are concerned about the state of society. In this newspaper we take a critical perspective on this state of affairs with the goal of informing people, and especially to stimulate dialog and action.